

РЕШЕНИЕ

№ 6291

гр. София, 16.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 87 състав, в публично заседание на 05.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Жана Петрова

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **8** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК във вр.с чл. 211 от ЗМВР.

Образувано е по жалба на Д. Г. А. с ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], ет.1, ап.4, чрез адв. Б. А.- САК срещу т.1 от Заповед № 513з-14518/02.12.2025г. на Директора на СДВР, с която на осн. чл. 214 ал.3 от ЗМВР вр. с ал.1 т.1 от ЗМВР е изменена т.2 от Заповед № 513з-11796/07.10.2025г. за образуване на дисциплинарно производство, издадена от Директора на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), като е удължен срока за временно отстраняване от длъжност на служителя с още един месец - до 09.01.2026г. включително.

В жалбата от съда се иска отмяна посочената заповед като незаконосъобразна поради наличие на основанията по чл.146, т.2, т.3, т.4 и т.5 от АПК. Сочи се, че заповедта е немотивирана, като липсват фактическите основания за издаването по чл. 59 ал.2 , т.4 от АПК, като конкретно в нея не е посочено кои конкретни действия по производството налагат удължаване на срока и необходимостта служителят да остане отстранен още един месец. Като посочените в акта: „наличие на хипотеза по чл.214, ал.3 от ЗМВР“, „неотпаднали данни“, „необходимост от събиране на сведения“, „сложност на случая“ не се отнасят към никакви посочени конкретни факти. Навеждат се твърдения, че липсват основните предпоставки за продължаване на мярката по чл.214, ал.3 от ЗМВР, като не е доказана реалната опасност служителя да повлияе върху дисциплинарното производство и как служебното му положение би затруднило разкриването на обективната истина по дисциплинарното производство. Процесуалното поведение на жалбоподателя е изключило твърдението за риск от въздействие на производството, тъй като същия е оказал пълно съдействие, инициативност и стремеж за установяване на обективната

истина, като именно той е настоял за гарантиране на обективността, чрез отправяне на искане за отвод на член на от дисциплинарно разследващ орган (ДРО). Твърдението за достъп до „информационни фондове“, като необосновано е посочено като неотнормено по случая, тъй като не е обвързано с конкретни факти от преписката, поради което не следва извода, че може да обоснове реален риск. Не е налице и кумулативното изискване за удължаване на мярката поради липса на фактическа и правна сложност на случая.Наложена мярката е използвана за защитна гаранция за обективност, а за несвойствени цели – демонстративни и имиджови и предварително санкциониращи в противоречие с целта на закона. Представя доказателства по делото невлязло в сила Решение № 190 /05.01.2026г. на АССГ – I отделение, 85 състав, с което е отменена т.2 от т.2 от Заповед № 513з-11796/07.10.2025г.. При тези съображения се иска отмяна на обжалваната заповед. Претендират се разноси.

В проведеното по делото открито заседание оспорващият се явява лично и чрез процесуалния си представител адв. Б. А., която поддържа жалбата. Представя писмени доказателства по делото с молба - невлязло в сила Решение № 190 /05.01.2026г. постановено по адм. дело № 11608/2025г . на АССГ – I отделение, 85 състав, с което е отменена т.2 от Заповед № 513з-11796/07.10.2025г..

Ответникът по оспорването Директора на Столична дирекция на вътрешните работи, не представя отговор по жалбата. В съдебно заседание се представлява от юрк. И., която оспорва жалбата, като излага доводи относно законосъобразното издаване на процесната заповед. Твърди, че в заповедта са спазени законовите изисквания относно отстраняването на жалбоподателя. Оспорваният акт, както и мотивираното предложение за издаването му счита за достатъчно мотивирани и отразяващи обстоятелствата довели до фактическото отстраняване на Д. Г. А.. Представя писмени бележки, в които отново моли жалбата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение, навежда възражения за прекомерност на претендирания от жалбоподателя адвокатски хонорар.

СГП редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София - град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на процесуалния представител на жалбоподателя и становището на процесуалния представител на ответника по оспорването, като се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че по повод докладна записка №513з-104795/06.10.2025г. на началника на отдел „Човешки ресурси“- СДВР и жалби на граждани М. П. и Г. Г., Директора на СДВР е образувал дисциплинарно производство по чл. 207, ал.1 от ЗМВР срещу държавния служител Д. Г. А.. В т.2 от Заповед № 513з-11796/07.10.2025г. с която е образувано дисциплинарното производство, Директора на СДВР е постановил временно отстраняване от длъжност на служителя за срок от два месеца, считано от датата на връчване на заповедта. Заповедта е връчена на служителя на 09.10.2025г. и е разпоредено изземване на служебната карта, личния знак и служебното му оръжие.

Видно от горното младши инспектор Д. Г. А. е бил временно отстранен от заеманата от него длъжност на младши автоконтрольор I степен в 02 група на 02 сектор „Пътен контрол и осигуряване на мероприятия“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, за срок от два месеца до 09.12.2025г..

От председателя на дисциплинарно разследващия орган, до директора на СДВР, е отправено предложение рег. № 3384р-54948 от 24.11.2025 г. за продължаване на срока на отстраняване от длъжност на младши инспектор Д. А. до 09.01.2025 г., поради незавършили проверки за извършеното от служителя тежко нарушение на служебната дисциплина и етичните норми на поведение на държавните служители на МВР. Неспазването на тези етични норми и служебната

етика са посочени като предпоставка за уронване на престижа на службата, като резултата от това неспазване би дал негативно отражение върху авторитета на МВР с последствие намаляване и загуба на общественото доверие, което от своя страна да доведе до липса на обществена подкрепа за цялостната му дейност. С тези доводи и предвид, че данните въз основа на които е образувано производството са за нарушение, за което се предвижда дисциплинарно наказание уволнение, характерът на дисциплинарното нарушение, обстоятелствата при извършването му и събраните доказателства към момента са приети като достатъчно основание за удължаването на срока за отстраняване. С допълнителните мотиви, че с оглед предстоящите действия по разследването, връщането на работа на мл. Инспектор А. би затруднило разкриването на обективната истина и същия би могъл да окаже влияние върху свидетели от които предстои да бъдат снети сведения, въз основа на предложението със Заповед № 513з-14518/02.12.2025г. на Директора на СДВР, на осн. чл. 214 ал.3 от ЗМВР вр. с ал.1 т.1 от ЗМВР е изменена т.2 от Заповед № 513з-11796/07.10.2025г. за образуване на дисциплинарно производство, издадена от Директора на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), като е удължен срока за временно отстраняване от длъжност на служителя с още един месец - до 09.01.2026г. включително.

Заповедта е връчена на жалбоподателя на 09.12.2025 г. и е оспорена с жалба № 513000-91340 от 12.12.2025 г. чрез Директора на СДВР пред Административният съд - С. - град.

От представеното от жалбоподателя, а и на съда е служебно известно, че с Решение № 190 /05.01.2026г. по адм.дело №11608/2025г. на АССГ – I отделение, 85 състав, е отменена Заповед № 513з-11796/07.10.2025г., в частта по т. 2, с която жалбоподателят временно е отстранен от заеманата от него длъжност на младши автоконтрольор I степен в 02 група на 02 сектор „Пътен контрол и осигуряване на мероприятия“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, за срок от два месеца до 09.12.2025г.. На съда е служебно известно, че решението все още не е влязло в сила.

При така установеното от фактическа страна, съдът приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу частта на индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол, жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок за оспорване по чл. 149, ал. 1 АПК съгл. по чл. 211, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните съображения:

Оспорената заповед е издадена в писмена форма от компетентен административен орган по смисъла на чл. 214, ал. 3 от ЗМВР – Директора на СДВР, в качеството му на орган образувал дисциплинарното производство.

Оспорената заповед е издадена на основание чл. 214, ал. 3 от ЗМВР. Съобразно текста на тази разпоредба срокът за временно отстраняване на държавен служител в МВР по ал. 1, т. 1 (когато срещу него е образувано дисциплинарно производство по чл. 207 и служебното му положение би затруднило разкриването на обективната истина) е до два месеца, като по дисциплинарни производства с фактическа и правна сложност органът, образувал дисциплинарното производство, може еднократно да удължи този срок с още един месец. Съобразно текста на чл.214, ал.1 ЗМВР държавен служител в МВР може да бъде временно отстранен от длъжност с писмена заповед, когато срещу него е образувано дисциплинарно производство по чл. 207 и служебното му положение би затруднило разкриването на обективната истина. В този случай отстраняването се извършва от органа, образувал дисциплинарното производство. Цитираната разпоредба предоставя възможност на дисциплинарно-наказващия орган при наличието на определените две кумулативно необходими материално-правни предпоставки и с оглед конкретния случай, да отстрани временно от длъжност държавния служител. На това основание жалбоподателят е бил отстранен от длъжност със заповед № 513з-11796/07.10.2025г. на

директора на СДВР. Същата е обжалвана по съдебен ред и е отменена с Решение № 190 /05.01.2026г. по адм.дело №11608/2025г. на АССГ – I отделение, 85 състав – невлязло в сила. Същевременно с процесната заповед № 513з-14518/02.12.2025г. на Директора на СДВР е удължен срока за отстраняване на жалбоподателя с още един месец, до 09.01. 2025 г.. Заповедта е издадена на същите основание и със същите мотиви , като с нея е изменена т.2 от първоначалната заповед.

На първо място оспорената в настоящото производство заповед се явява незаконосъобразна, тъй като е издадена след като е бил налице висящ съдебен процес по оспорването на заповед № 513з-11796/07.10.2025г. на директора на СДВР – образувано адм.дело №11608/2025г. на АССГ – I отделение, 85 състав на 06.11.2025. От тази дата - 06.11.2025 година ответникът по оспорването не е притежавал правомощия да извършва промени и да изменя заповедта от 07.10.2025г. година и да удължава срока за временно отстраняване от длъжност с 1 месец. Административнопроцесуалния кодекс предвижда няколко правни възможности за издателя на акта да премахне или измени породените правни последици, ако са нежелани като незаконосъобразни и/или нецелесъобразни – да преразгледа издадения вече акт по реда и условията на чл. 91 АПК в срока за обжалване по административен ред; да го оттегли изцяло или частично или да издаде акт с исканото съдържание по реда и условията на чл. 156 АПК при съдебно оспорване и да отмени или измени същия след като е влязъл в сила по реда и на основанията по чл. 99 и сл. АПК.

Заповед № 513з-14518/02.12.2025г. на Директора на СДВР не подлежи на обжалване по административен ред. Съответно за него не е налице правомощието да преразгледа акта по реда и условията на чл. 91, ал. 1 АПК, но предвид образуването на адм. дело № 11608/2025 година на 06.11.2025 г. пред АССГ по повод оспорването на заповед № 513з-11796/07.10.2025г. за ответника по оспорването е съществувала процесуалната възможност да оттегли издадения административен акт или при наличие на предвидените в закона предпоставки да издаде нова заповед за временно отстраняване от длъжност на оспорващия, но не и да внесе промени в издаден вече административен акт, подлежащ на съдебен контрол и обжалван от страна на оспорващия пред съда.

Съгл. чл. 130, ал. 2 АПК, след пренасяне на спора в съда, никой друг орган няма право да се произнася по законосъобразността на оспорения акт, в т.ч. органът, издал акта, предмет на съдебен контрол. Разпоредбата на чл. 156, ал. 1 АПК дава възможност на органът, след сезирането на съда с жалба срещу акта , да може да оттегли изцяло или частично оспорения акт със съгласието на останалите ответници, ако има такива, отчитайки спецификите на съдебното производство по обжалване на акта. Оттеглянето на административен акт, който не е влязъл в сила, е предоставена на издателя на акта правна възможност, която той може да упражни със съгласието на оспорващия, ако оттеглянето се предприема след първото по делото заседание, и със съгласието на останалите ответници при всяко положение на делото.

Издаването на оспорената заповед от административният орган, след като спорът е отнесен пред съда обуславя извода, че същият е издал незаконосъобразен административен акт, защото с подаване на жалба до съда от 06.11.2025 г. възможността на административния орган да извършва промени в издадена вече и оспорена пред съд заповед е преклудирана от факта на съществуващото съдебно обжалване.

Отделно от изложеното и за пълнота на изложението следва да се посочи, че доколкото със заповедта предмет на оспорване в настоящото производство се изменя издадена на основание чл.214, ал.1, т.1 ЗМВР предходна заповед. Изменението касае продължаване на срока за отстраняване от длъжност.

В чл. 214 ал. 1 от ЗМВР са посочени случаите при които държавен служител в МВР може да бъде временно отстранен от длъжност с писмена заповед . В т.1 на същия член е регламентирана хипотезата в която попада конкретния случай а именно: когато срещу служителя е образувано дисциплинарно производство по чл. 207 и служебното му положение би затруднило разкриването на обективната истина, като в този случай отстраняването се извършва от органа, образувал дисциплинарното производство.

Съгласно така регламентирана от законодателя правна възможност органът, образувал дисциплинарното производство, временно да отстрани от длъжност Д. А. е следвало да бъдат съблюдавани наличието на двете кумулативни предпоставки, които е трябвало да бъдат подробно и ясно обосновани, тъй като наличието им не се презумира автоматично, т.е. наличието на първата не предполага наличието на втората от тях. Съответно при издаването на заповедта органът е следвало да изложи конкретни съображения за това. Тези съображенията би следвало да посочват конкретните причини поради които служебното положение на служителя би затруднило разкриването на обективната истина. Липсата на такива посочени точни основания възпрепятстват съдът да извършва преценката си за тяхната обосновааност и наличие във всеки отделен случай.

В конкретния случай, съдът констатира наличието на първата от двете предпоставки – образувано дисциплинарно производство на основание чл. 207, ал. 1, т. 2 и ал. 2 от ЗМВР за извършено от държавния служител тежко нарушение на служебната дисциплина, за което се предвижда дисциплинарно наказание „уволнение“. Наличието обаче на първата изискуема предпоставка, не води автоматично до извод за законосъобразност на наложената мярка „временно отстраняване от длъжност“, както посочихме по-горе.

В заповедта предмет на настоящото производство липсват изложени мотиви относно наличието на втората изискуема от закона предпоставка, а именно - служебното положение на служителя да затруднява разкриването на обективната истина. В акта липсват конкретни мотиви защо органът е приел, че служебното положение на Д. А. би затруднило разкриването на обективната истина. Липсва обоснована връзка между служебното положение и опасността от затрудняване разкриването на обективната истина. В заповедта, ответникът е посочил, че А. заради длъжността, която заема и правомощията, с които разполага, може да получава и използва служебна информация и да оказва влияние върху свидетели и служители, с което да като въздейства върху хода на дисциплинарното производство. Като присъствието му на работното място би му дало възможност да окаже влияние върху свидетелите, от които предстои да бъдат снети сведения, което би се отразило на разкриването на обективната истина пи случая.

В оспорената заповед, не е посочена каква е конкретната връзка между служебното положение на оспорения и опасността от затрудняване разкриването на обективната истина по образуваното дисциплинарно производство, т. е. не е обоснована връзката между служебното положение и опасността. Конкретни фактически твърдения и мотиви не се съдържат и в материалите по преписката към оспорената заповед. Съдържат се фактически установявания, относими към дисциплинарното нарушение, но не и твърдения за това как жалбоподателят би попречил на процеса на изясняване на случая. Не е налице връзка между изпълняваната от жалбоподателя длъжност и присъщите й функции, правомощия, месторабота, число и обсег на подчинените служители, към коя част от държавното управление принадлежат, съответно към коя йерархична структура и сфера на компетентност в рамките на изпълнителната власт и от друга страна – в какво се състои конкретното правонарушение, за което е образуваното дисциплинарно производство, мястото му на извършване, средствата и начина на извършване. Такива

мотиви на още по-голямо основание са дължими поради обстоятелствата в случая, че заеманата от жалбоподателя длъжност е в сферата на държавно управление на министерството на вътрешните работи, а дисциплинарната постъпка, за която е образувано производството, е в сферата на функциите и правомощията на служителите на МВР. Немаловажна причина за необходимостта от конкретно мотивиране на отстраняването от длъжност е, че не става ясно каква е конкретната връзка между служебното положение на жалбоподателя и опасността от затрудняване разкриването на обективната истина по образуваното дисциплинарно производство.

Като временна и най-вече превантивна мярка, отстраняването от длъжност има основната цел да се препятства възможността служителят, продължавайки да изпълнява задълженията си, да създаде пречки за обективното, всестранно и пълно изясняване на обстоятелствата по образуваното срещу него дисциплинарно производство.

Настоящият съдебен състав намира, че липсват посочени обстоятелства и доказателства, свързани със служебното положение – на служителя Д. А., които да обосновават как това служебно положение може да се отрази и да попречи на разкриването на обективната истина по образуваното срещу него дисциплинарно производство. Такива доказателства не се представиха в настоящото производство, което обосновава извода, че заповедта в оспорената ѝ част за отстраняване на жалбоподателя от длъжност е опорочена по см. на чл. 146, т. 2 – липса на мотиви, съставляващо неспазване на установената форма.

Съдебният контрол за материална законосъобразност обхваща преценката дали са налице установените от административния орган релевантни юридически факти, изложени като мотиви в акта и доколко същите изпълват състава на посоченото в заповедта правно основание за издаването ѝ. В разглеждания случай не се представиха от носещия тежестта на доказване ответник доказателства, установяващи обстоятелството, че служебното положение на оспорващия може да затрудни разкриването на обективната истина чрез въздействието му спрямо служители и свидетели, както и достъп до информационни системи и масиви.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав приема, че обжалваният административен акт е издаден при несъответствие с целта на закона - отменително основание по чл. 146, т. 5 от АПК.

При този изход на делото и в съответствие с разпоредбата на чл. 143 от АПК в полза на оспорващия следва да се присъдят направените по делото разноски в размер на 5,11 евро – равностойността на 10 лева заплатена държавна такса. Със списъкът на разноски по делото от страна на жалбоподателя е представен и Договор за правна защита и съдействие от 11.12.2025г., видно от който жалбоподателят е заплатил на адв. А. възнаграждение в размер на 434,60 евро – равностойността на 850 лв. в брой при подписване на договора.

Позовавайки се на решение от 25.01.2024г. на СЕС по дело С 438/22 и след като съобрази параметрите на делото, неговата фактическа и правна сложност и извършените действия от процесуалния представител по изготвяне на жалба и едно писмено становище по делото, с участие в проведеното съдебно заседание, както и фактическата и правна сложност на делото, настоящият съдебен състав приема, че претендираната сума се явява пропорционална на осъществената защита. Съдът намира направеното от ответника възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение за неоснователно, тъй като адвокатското възнаграждение е в размер

близък до установения с чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г.
Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 2 АПК, Административен съд
София - град, I отделение, 87-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. Г. А. с ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], ет.1, ап.4, **Заповед № 513з-14518/02.12.2025г.** на Директора на СДВР, с която е изменена т.2 от разпоредителната част на Заповед № 513з-11796/07.10.2025г. за образуване на дисциплинарно производство, издадена от Директора на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), като е удължен срока за временно отстраняване от длъжност на служителя с още един месец - до 09.01.2026г. включително.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ да заплати на Д. Г. А. с ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], ет.1, ап.4 сумата в размер *на 439,71 (четирисотин тридесет и девет евро и седемдесет и един евроцента) евро, представляваща разноски за държавна такса – 5,11 евро и адвокатско възнаграждение – 434,60 евро.*

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: